

INGEZONDEN

(Buiten verantwoordelijkheid van de Redactie)

REACTIE OP KANTTEKENINGEN COLLEGA MARGADANT

Naar aanleiding van de kanttekeningen van collega Margadant bij mijn reactie („Een aanvulling”, N.T.v.T. 76: 521, 1969) wil ik gaarne nog een enkele opmerking maken.

Wil men in historisch perspectief een figuur als Bakker recht laten wedervaren dan is in de eerste plaats van belang wat hij tandheelkundig heeft gepresteerd. Voor een dusdanige beoordeling komt dan in aanmerking hetgeen in de vorm van publikatie is vastgelegd.

Een politieke ontsporing moge nog zo betreurenswaardig zijn en het oordeel over de betreffende collega ongunstig beïnvloeden, zij kan geen afbreuk doen aan de verdiensten die hij onmiskenbaar voor de tandheelkunde in het verleden heeft gehad en daardoor als evenzo vele bewijzen getuigenis afleggen. En daar gaat het, naar het mij wil voorkomen, bij een herdenking van het Tijdschrift, gelijk in het maart-nummer is geschied, in wezen om.

Dat naast zijn bijzondere capaciteiten zijn persoonlijke eigenschappen tot een minder gunstige beoordeling bij zijn tijdgenoten hebben geleid, behoeft niet te worden verzwegen, maar dat slechts weinigen oratorisch tegen Bakker opgewassen waren, pleit niet tegen de bezitter van deze gave.

De gelaakte handelwijze bij zijn aftreden als hoofdredacteur waarmee hij de nieuwe redactie in grote moeilijkheden zou hebben gebracht, heeft voor de historie van het Tijdschrift naar buiten niet een dusdanige betekenis dat het als karaktertekening nadrukkelijk vermelding verdient. Mocht Bakker de functie van hoofdredacteur van het Tijdschrift min of meer hebben geïsurpeerd, hetgeen thans op gezag van collega M. moet worden aangenomen, dan zal hij dat niet zonder medewerking hebben kunnen bereiken. In elk geval had hij er de journalistieke begaafdheid voor.

Dat niet allen zich, gelijk collega M., duurzaam van Bakker hadden afgewend kan blijken uit het feit dat ter gelegenheid van zijn 70e verjaardag hem en zijn echtgenote door een aantal vooraanstaande collega's in Amersfoort een diner werd aangeboden.

Mijn geachte opponent heeft verzuimd mee te delen waarom het onjuist is vast te stellen dat Broese van Groenou „geen andere keus” had. Hij gaat aan de opmerking voorbij dat „de toenmalige beherend redacteur van het Tijdschrift (kennelijk) de indruk (wekte) alsof Broese dit wilde beconcurreren of zelfs opzijschuiven”.

De geschiedenis heeft geleerd dat de inzichten van Broese, wat het „Mededelingenblad” betreft juist zijn geweest. Het Nederlands Tandartsenblad, zoals het nu heet, is de kinderziekten die het heeft doorstaan goed te boven gekomen en heeft thans zijn plaats in onze tandheelkundige gemeenschap bevestigd.

Ten slotte nog een opmerking: Het is collega M. waarschijnlijk door gebrek aan topografische kennis van Den Haag niet bekend, dat ik een buurtgenoot van Broese ben geweest.

A. A. D. Derksen,
Lindelaan 21, Groenekan.

NOG EEN AANVULLEND ANTWOORD AAN COLLEGA DERKSEN

Met een enkel woord wil ik nog op nevenstaande opmerkingen ingaan.

Mijn opdracht, destijds, was niet de ontwikkeling der tandheelkunde in Nederland te beschrijven, maar de historie van het Tijdschrift.

Men kan met enig recht stellen dat de term „politieke ontsporing” wat mild is. Zulk een ontsporing van andere personen heeft mensenlevens gekost.

Oratorisch talent is een prettig bezit. Het wordt echter vaak in demagogische zin misbruikt en zegt op zich niets over het karakter van een mens.

Voor het Tijdschrift had de gelaakte handelwijze stellig aanzienlijke betekenis: dit werd door vele betrokkenen ook als zodanig aangevoeld. Welke „medewerking” Bakker bij zijn „usurpatie” heeft gehad, weet ik niet. Dit is echter niet relevant, zomin als het feit dat een aantal collega's bereid werd gevonden met hem aan een diner te zitten.

Zowel in het maart- als in het juni-nummer van het Tijdschrift heb ik verklaard welke die „andere keus” was. Waarom ik aan de geciteerde opmerking van mijzelf „voorbijga” is mij niet duidelijk. Mijn persoonlijk aan Broese van Groenou gerichte voorspelling dat hij gedwongen zou worden naar voor het Mededelingenblad minder passende kopij om te zien, is uitgekomen. Er verschenen vertalingen van artikelen uit buitenlandse tijdschriften, die als kopij bovendien meermalen onder de maat waren. De verdere conclusie van collega Derksen in deze alinea laat ik voor zijn rekening.

Inderdaad is mijn topografische kennis van Den Haag niet zo groot, doch die is in mijn historisch stukje niet in het spel geweest. Het was mij ontgaan dat de inzender in Den Haag heeft gewoond, maar daar ging het niet om. Het ging om Bakker, die in Soest woonde en naar ik meen de schrijver in Soestdijk.

Ik meende overigens – en vele collega's hebben mij dit ongevraagd verzekerd – dat mijn antwoord in het juni-nummer duidelijk en niet onwaardig was.

G. D. Margadant,
Jan Luijkenstraat 52, Amsterdam.

De Redactie acht thans wel de tijd gekomen deze discussie te sluiten.